

sikkerhedslovens § 71, stk. 4, træffe en foreløbig afgørelse i tilfælde, hvor der er tale om en øjeblikkeligt opstået trangssituation.

Endelig kan jeg oplyse, at jeg på baggrund af artiklen har bedt Den Sociale Ankestyrelse om at undersøge, om kommunerne har interne retningslinier, og i givet fald, hvilken betydning de har i de enkelte sager. Når undersøgelsens resultat foreligger, vil jeg tage stilling til, hvad der eventuelt skal ske.

Spm. nr. S 946

Til justitsministeren (20/1 99) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke muligheder der er i gældende lovgivning for at dømme en pædofil til kemisk kastration?«

Begrundelse

Der tales meget om, hvad der er muligt at gøre for at stoppe de pædofiles overgreb mod børn. I den forbindelse er det værd at erindre, at en pædofil jo ikke ændrer karakter ved at blive sat i fængsel. Misbruget kan desværre fortsætte, når straffen er udstået.

De misbrugte børn er ødelagt for livet. Der må derfor gøres en ekstraordinær indsats for at få hindret pædofile overgreb. Da pædofile tilsyneladende også har sex i miljøer med Aids, har vi nu set eksempel på, at en pædofil har smittet et barn med hiv.

En kemisk kastration vil fjerne den pædofiles mulighed for at gennemføre seksuelle overgreb, ligesom en række af de kemiske kastrationer også medfører tab af den seksuelle lyst.

Svar (28/1 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der er efter den gældende lovgivning ikke mulighed for at dømme en pædofil til behandling med kønsdriftdæmpende medicin (såkaldt »medicinsk kastration«).

Om frivillig behandling af seksualforbrydere kan Justitsministeriet oplyse følgende:

I 1997 blev der gennemført en ændring af straffeloven bl.a. med henblik på en forstærket

indsats mod seksualforbrydelser, herunder navnlig seksualforbrydelser mod børn, jf. lov nr. 274 af 15. april 1997.

Et centralt element i de administrative initiativer, der knytter sig til denne lovændring, er en øget behandlingsindsats over for personer, der begår seksualforbrydelser. Dels for at forebygge denne form for kriminalitet og dels for at påvirke allerede dømte personer til ikke at begå ny lignende kriminalitet. I den forbindelse er der gennemført en mindre udvidelse af adgangen til at idømme seksualforbrydere forvaring (dvs. tidsubestemt frihedsberøvelse) for de groveste seksualforbrydelser.

Som det nærmere er beskrevet i forarbejderne til lovændringen (jf. lovforslag nr. L 12 af 2. oktober 1996), er der desuden som en forsøgsordning etableret et landsdækkende behandlingsnetværk til behandling af seksualforbrydere bestående af 3 klinikker placeret ved Rigshospitalet (Sexologisk Klinik), Psykiatrisk Hospital i Århus og på Odense Universitetshospital.

For at sikre den bedst mulige placering og behandling af disse personer skal alle, der idømmes frihedsstraf for seksualforbrydelser, nu indlede deres afsoning med en kortvarig anbringelse på Anstalten ved Herstedvester. Her har personalet en særlig erfaring med behandling af personer, der har begået seksualforbrydelser. Under anbringelsen kan behandlingspersonalet derfor vurdere, om den indsatte har behov for behandling, og om denne behandling f.eks. bør foregå i Anstalten ved Herstedvester eller på en af de tre klinikker i det landsdækkende behandlingsnetværk i forbindelse med udgang fra et almindeligt fængsel.

Efter en konkret vurdering af den dømtes behandlingsbehov vil den dømte blive tilbudt behandling i form af individuel samtalerapi, eventuelt suppleret med en behandling med kønsdriftdæmpende medicin (»medicinsk kastration«).

Af lægeetiske grunde kan det ikke komme på tale at tvangsbehandle seksualforbrydere, der ikke er sindssyge og dermed ude af stand til at handle fornuftsmæssigt.

Der er derfor ikke adgang til ved dommen i straffesager at pålægge en person at lade sig behandle med kønsdriftdæmpende medicin.

Det kan imidlertid have betydning for den dømtes mulighed for at blive prøveløsladt fra en tidsbestemt straf, om den pågældende er villig til at modtage relevant behandling.